

NĚKTERÉ VZPOMÍNKY NEBLEDNOU

PHOBOS²

ODCHÝLENÍ

VICTOR DIXEN

ODCHÝLENÍ

© Éditions Robert Laffont, Paris, 2015

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Maria Lurfová, 2024

Cover © Cherie Chapman, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4809-9 (pdf)

VICTOR DIXEN

ODCHÝLENÍ

PHOBOS²

PŘELOŽILA MARIA LURFOVÁ

**KING
COOL**

Pro E.

1 čajová lžička kukuřičného sirupu
1 velká plechovka kondenzovaného mléka
Stejné množství převařené nebo destilované vody
1 žloutek
Promíchat a vychladit
Nedávat maso ani konzervu
Každý den 1 kapka vitamínů.

POSLEDNÍ ZÁPISKY JAMESE DEANA (1931–1955)

PROGRAM GENESIS

Príspevky na vybavení Hnízdeček lásky k poslednímu dni letu Cupida

*Šest dívek na jedné straně.
Šest chlapců na straně druhé.
Šest minut dlouhá setkání.
Nekonečně dlouhá láska.*

Dívky ♀

KIRSTEN, 19 let, Německo (specialistka na biologii)	370 234 008 \$
ELIZABETH, 18 let, Spojené království (specialistka na inženýrství)	222 345 457 \$
LÉONOR, 18 let, Francie (specialistka na lékařství)	200 234 890 \$
SAFIA, 17 let, Indie (specialistka na komunikaci)	171 123 987 \$
KELLY, 19 let, Kanada (specialistka na navigaci)	151 345 091 \$
FANGFANG, 20 let, Singapur (specialistka na planetologii)	132 215 067 \$

Chlapci ♂

ALEXEJ, 19 let, Rusko (specialista na lékařství)	202 234 351 \$
MARCUS, 19 let, Spojené státy (specialista na planetologii)	197 867 341 \$
TAO, 18 let, Čína (specialista na inženýrství)	186 667 008 \$
MOZART, 18 let, Brazílie (specialista na navigaci)	177 890 334 \$
SAMSON, 18 let, Nigérie (specialista na biologii)	151 222 306 \$
KENJI, 18 let, Japonsko (specialista na komunikaci)	78 999 013 \$

PRVNÍ DĚJSTVÍ

1. KANÁL GENESIS

SOBOTA 9. PROSINCE, 12:13

OMLOUVÁME SE ZA NEPŘÍJEMNOSTI.
PRACUJEME NA CO NEJRYCHLEJŠÍM
OPĚTOVNÉM PŘIPOJENÍ KE CUPIDU.
DĚKUJEME ZA TRPĚLIVOST A DŮVĚRU.
VAŠE OBLÍBENÁ STANICE, KANÁL GENESIS

2. Z PRVNÍ RUKY

T + 159 DNÍ, 22 HOD 46 MIN

[23. TÝDEN]

Dvanáct.

Poprvé se nás v Salonku, té skleněné kouli, ve které jsme se posledních pět měsíců vídali po dvojicích, sešlo všech dvanáct účastníků programu Genesis – největší televizní soutěže v dějinách lidstva a nejkrutějšího klamu všech dob zároveň.

Dvanáct soutěžících dychtících po slávě, přesvědčených, že se díky show stanou nesmrtelnými.

Toužíme po lásce a životě jako z pohádky. Jak ty ale končí? *Po svatbě se jim narodila spousta dětí a žili šťastně až do smrti?*

Moje nejlepší kamarádka (i když se známe teprve rok a půl) je Němka jménem Kris. Nejistý pohled modrých očí zpod zlatavé koruny z copů jí propůjčuje vzhled Šípkové Růženky, která se právě probudila z hodně dlouhého spánku.

Kanaďanka Kelly je rebelkou naší skupinky. Ještě je trochu rozčuchaná po nedávné hádce. Ostatní dívky si myslely, že jsem se úplně zbláznila a mám záchvat paranoie.

Indku Safii, nejmladší a zároveň nejmoudřejší z nás, jsem v záchvatu zuřivosti poranila. Kolem krku má stále viditelnou nafialovělou stopu po šátku, kterým jsem ji skoro uškrtla.

Angličanka Liz, naše topmodelka, a Singapuranka Fangfang, mozkovna skupiny, zraněnou dívku společnými silami podpírají.

Cítím na sobě jejich vyděšené pohledy. Lesklýma černýma očima mě sleduje dokonce i fenka Louve, naše psí společnice připomínající pudla královského. Připadá mi, že i ona chápe závažnost podvodu, jehož jsme se všichni stali obětí.

„Serena a ostatní instruktoři nás poslali na jistou smrt,“ opakuji potřetí s pocitem, jako by mě v krku řezaly žiletky. „Nechali nás odletět, i když věděli, že tu čeká jen nefunkční základna, ve které přežijeme nanejvýš několik měsíců. Tady je to vysvětlené, podívejte se sami.“

Ostatní dívky se ke mně beze slova vydají od padacích dveří, které jsem před chvílí otevřela. Tady v Salonku, v samém srdci vesmírné lodi *Cupido*, neexistuje umělá gravitace. Člověku připadá, jako by proplouval prázdnotou. Země se při pohledu odsud jeví jen jako jeden z milionů zářících bodů.

V ruce držím předmět, ke kterému jsem se nikdy neměla dostat. Osud mi ho ale vtiskl do dlaně. Je to mobilní telefon s fotovoltaickým displejem. Nabil se díky světlu z vesmíru – nakonec to tedy byly hvězdy, jejichž záře pomohla rozsvítit obrazovku a osvětlit celou situaci. Celkem hezká představa, jen kdyby nebyla pravda, která tím vyšla najevo, tak tragická...

Ozývá se hlas plný pochyb a zlosti: „Co sis v té krabičce přečetla, že z toho tak blázníš?“ Patří Alexejovi z Ruska, který byl předtím, než se zasnoubil s Kris, z chlapců nejžádanější. Jeho slova ke mně prostřednictvím reproduktorů přicházejí z druhé strany neproniknutelné skleněné zástěny rozdělující Salonek na dvě polokoule. Propichuje mě pohledem ocelových očí, jako bych byla já ta, kdo se provinil, za všechno může a ničí sny. Můžu mu to mít za zlé? Já se v pochybných domněnkách

utvrzují už několik týdnů a přesvědčují sama sebe o pravdivosti neuvěřitelného. Ale ostatní? Ti neměli ani na okamžik důvod o čemkoliv pochybovat a já jsem jim teď vmetla celou pravdu do tváře. Jako bych jim všem jedenácti dala facku. Považovali se za šťastlivce vybrané na nejúžasnější dobrodružství v dějinách lidstva, a přitom jsou jen oběti, které někdo poslal umřít do strašlivých podmínek.

Chlapci se tisknou na skleněnou zástěnu a jejich obličej připomínají tváře vězňů odsouzených na smrt, čekajících na posledních schůzku s blízkými. Ne na romantické rande v rámci hry na svádění, ale na poslední návštěvu předtím, než se vydají chodbou k elektrickému křeslu.

Takto přitisklé na zástěnu vypadá čelo Samsona, uchazeče z Nigérie, jako inkoustová skvrna, a čelo Japonce Kenjiho jako rozlité mléko. Čínský akrobat Tao tlačí silnými pažemi do skla, jako by ho chtěl prorazit, což je nemožné. Zbývající dva uchazeči, Brazilec Mozart a Američan Marcus, svůj pohled neupírají na malou obrazovku mobilu, ale na mě.

Na mou tvář posetou pihami se stále viditelnými stopami po zaschlé krvi.

Na mou rudou hřívu, která se kolem mě vznáší a vlní spolu s cáry mušelínových šatů.

Na mé odhalené rameno s podlouhlou jizvou Salamandrou, kterou jsem se celý život snažila skrývat. Před několika vteřinami ale došlo k jejímu odhalení před zraky všech přítomných.

Kris se naklání nad displej telefonu a promlouvá roztřeseným hlasem: „Případ Noé... To je tu napsáno, Alexi. Případ Noé...“ Odkáše si a začne číst víc nahlas, aby ji všichni slyšeli: *„Shrnutí případu: šest párů myší, ještěrek a švábů vyslaných tajně do sedmé buňky na základně na Marsu se po dobu osmi měsíců množilo standardní rychlostí a bez problémů přeživalo. Na konci devátého měsíce ale všechny živé organismy najednou z neznámého důvodu zemřely. Závěr: dokud nebude*

odhalen důvod nevysvětlitelných úmrtí pokusných zvířat, není základna dlouhodobě obyvatelná...“

Alexej Kris přeruší zuřivým úderem do zástěny. Jeho obvykle hladké vysoké čelo brázdí hluboká vráska. Elegantní bílý oblek s šedým lemováním najednou působí nepatřičně, stejně jako dokonale uhlazené vlasy. Vypadá jako filmový herec, ale v našem příběhu na žádného prince nečeká sladká odměna a žádnému superhrdinovi se nepodaří zachránit celý svět. Všichni jsme na konci sil a čeká nás jedině prohra.

„Nevěřím tomu!“ vykřikuje rozhněvaně Alexej. Obvykle nenápadný ruský přízvuk teď zní z každého slova. „Je to určitě zfalšované!“

„Jsou tu podpisy Gordona Locka, Archibalda Dragoviče a Rubena Rodrigueze,“ odpovídá ustrašeně Kris. Po dalším pohledu na displej dodá: „Dál taky technického ředitele, a dokonce mého instruktora biologie. Je to tu černé na bílém, Alexi...“

„Nebuď naivní,“ odsekne Alexej, „nemáme žádný důkaz, že tenhle výmysl opravdu podepsali oni.“

Nemůžu si pomoci, ale zdá se mi, že s ní mluví jako otec s dcerou, ne jako snoubenec se svou vyvolenou. Kris nereaguje, zato Fangfang za mnou zuřivě přikyvuje a přidává se k jeho náзору, že se jedná o nedorozumění. „Alexej má pravdu, je to určitě falešný poplach. Někdo si z nás nevhodně vystřelil... Musela ses splést, Léo...“ Sama ale nezní přesvědčeně o tom, co říká. V jejích očích čtu němou modlitbu. Prosí mě pohledem, chce, abych teď odpověděla: *Je to tak, zmýlila jsem se, celé je mi to najednou jasné. Ještě, že jsi tu, Fangfang, ty máš vždycky pravdu!*

Mně ale z úst vyjdou úplně jiná slova: „Fangfang, Alexeji, není to omyl. Nespletla jsem se. Víím, že to zní šíleně, ale Serena nás obětovala pro peníze. To je celá pravda. Rozběhla show i přes závady na základně a vydělala tak miliardy na reklamách, sponzorech a darech diváků. Ani se to přede mnou nesnažila popřít. Ví, že na to nemá dost času. Záleží jí teď jen na tom, abychom souhlasili s tím, že zítra doletíme až na Mars. Chce,

abychom se drželi protokolu a postupu, který očekávají televizní diváci, a nepůsobili rozruch. Až dorazíme na základnu, bude oprava závady na nás. Ona na oplátku slíbila, že na dálku nezruší natlakování základny.“

Safia je strašlivě bledá, jako by se jí po utrženém zranění ještě nevrátila všechna krev do hlavy. „Počkat,“ ozve se polohlasem, „to ale znamená... Ona si chce koupit naše mlčení a nabízí nám za něj jen nepatrnou šanci, že se nám podaří přežít?“

„Ano, Safie. Tenhle odporný obchod mi Serena nabídla potom, co se ke všemu přiznala. Máme předstírat, že se nic neděje, a pokračovat v soutěži.“

Alexej mě ale neposlouchá. Lépe řečeno – slyší jen to, co slyšet chce. „Serena že se ti ke všemu přiznala?!“ oboří se na mě. „Ty si asi myslíš, že jsme úplně pitomí, ne? To ti máme vážně věřit, že tohle všechno Serena řekla před několika miliardami diváků?“

„Přerušila vysílání. Právě teď nás sleduje jen šest lidí: Serena, Gordon a instruktoři. Jen Robert Salvatore zmizel, jakmile vyšlo najevo, že mám ten telefon Rubena Rodrigueze. To byl třetí člověk podepsaný pod tou zprávou k případu Noé, staral se o zvěřinec NASA, ze kterého pocházela ta pokusná zvířata. A právě on se mě pokusil na nástupní plošině těsně před odletem varovat. Asi neunesl ty výčitky svědomí, když nás viděl mířit k raketě. Bohužel ale bylo pozdě. Nerozuměla jsem tomu, co se mi snažil říct, a teď je po smrti. Zavraždili ho, stejně jako Shermana Fishera...“

„Aha, takže je oba zavraždili?“ přeruší mě Alexej. „A u toho jsi určitě taky byla, vid'š? Máš důkazy? Zvláštní, přísahal bych, že jsi byla posledních pět měsíců s námi na palubě, ne na Zemi v roli soukromého detektiva!“

„Alexi... Prosím, přestaň,“ naléhá Kris.

Marná snaha. Alexej křičí čím dál hlasitěji. Jeho otázky zní spíš jako útočná obvinění: „Na co si to hraješ, Léonor? A vůbec, co to máš za věc na rameni?“

Všechny pohledy se jako laserové paprsky zaměří na má záda. Jsem uprostřed skleněné koule, nemám kam utéct, ani za co se schovat. Mé obnažené tělo stěží zakrývají cáry roztrhaných šatů. Dlouhé rusé vlasy mi ve stavu beztlíže poletují kolem hlavy. V ten okamžik se vzdám předchozích osmnácti let, kdy jsem se tak snažila Salamandru skrývat. Přijímám, že je mou součástí. Já jsem Salamandra.

„Je to nemoc?“ naléhá Alexej. „Jsi nakažená nějakou odpornou smrtelnou nemocí a chceš, abychom ti věřili, že s tebou umřeme i my?“

Mozart se v odpověď rozkřikne: „Sklapneš už konečně?“ Se sehnutou hlavou se na Alexeje vrhne a narazí mu plnou silou do hrudníku. V prostředí bez gravitace se nesetká s žádným odporem a náraz Alexeje odmrští od středu k vnější skleněné stěně Salonku.

„Co si to dovoluješ, ty ubožáku?“ vykřikne Alexej. „K čemu ti to je, vědět, že tady umřeš? Takhle bys dopadl, i kdybys zůstal v té své špinavé favele. Stejně by ses předávkoval!“

Na to mu Mozart neodpoví, roztočí se kolem své osy a rozmáchne se proti Alexejovi pěstí. Ten je natlačený na stěnu, takže se ráně nedokáže vyhnout a pěst mu skutečně s tupým úderem dopadne na čelist.

„Za tohle zaplatíš!“ vyrazí ze sebe Alexej a hřbetem ruky si otře zakrvácená ústa. Odrazí se od skleněné plochy a vrhne se na Mozarta, nedbaje Krisiných zděšených výkřiků. Do sebe zapletení chlapci soupeří jak jeden s druhým, tak se stavem beztlíže. Jejich boj připomíná podivný tanec nebo synchronizované plavání v nekonečném moři vesmíru, až na to, že se jim v očích odráží touha zabít. Od koutku Alexejových úst odlétají praménky krve a v prostoru bez gravitace se zvláště rozplývají. Mozartovy hnědé kudrlinky zase s každou otočkou odhalují kovovou kuličku na šiji – *vajíčko smrti*, ampulku naplněnou smrtelným jedem, poznávací znamení členů gangu Aranha.

„Zemřít...“, mumlá Kenji. Odlepí čelo od zástěny a přetáhne si přes hlavu kapuci futuristického šedého kimona. Oblečení má vybavené dvojitou vrstvou hliníkové fólie, protože prý nepropouští záření přicházející do Salonku z vesmíru. Jeho snaha o ochranu je ve srovnání se smrtelným nebezpečím, které nám hrozí, směšná.

Kenji soustředěně pozoruje Phobos, jako by ho černý skalnatý měsíc s nepravidelným povrchem hypnotizoval, a stále dokola opakuje ta stejná slova. Je z nás nejnadanější a má nejlepší paměť, zároveň ale trpí fobií, kvůli které je pro něj tato mise náročnější, a teď připomíná stroj zaseklý na cyklu určitého algoritmu. Jako by byl posedlý nějakou vidinou, která se zrovna stává realitou. „Zemřít... Tušil jsem to... Není jiná možnost... Nikdy neexistovala.... Vesmír nechce, aby lidstvo žilo na Marsu, a my teď všichni zemřeme...“

Samson s Taem se od sebe marně snaží odtrhnout bojující chlapce. Ke štěkotu Wardena, křížence dobrmana na klučíčí straně zástěny, se přidává i Louve. Děvčata se vrhají k průhledné bariéře a vykřikují jména svých vyvolených, s nimiž si představovaly, že stráví zbytek života – dlouhého a šťastného života, plného vzrušujících zážitků, smíchu a radosti.

Všeobecného zmatku se neúčastní jen Marcus. Jako by vůbec nebral na vědomí, co se děje v jeho polovině Salonku. Nespouští ze mě pohled svých šedých očí a já si připadám jako přitahovaná magnetem. Zdá se mi, že kromě nás v tu chvíli nic neexistuje. Na čele mu ze samého napětí vyskočí žíla. Rozepnutá košile odhaluje ránu, kterou si sám způsobil špičkou nože – vyryté *L*, *É* a *O*, počáteční písmena mého jména. Kravový inkoust už stihl zaschnout a z rudé barvy přešel do temně fialové, skoro až černé. Zapadá tak mezi ostatní, nesmazatelná tetování.

Při pomýšlení, že se nikdy nebudu moct dotknout jeho kůže, mě svírá úzkost.

Zatraceně, ta představa bolí!

„Zmlkňte,“ procedím skrz zuby.

S každým dalším výkřikem se stupňuje mé zoufalství.

„Zmlkňte...“ Z psiho štěkotu mi praskají ušní bubínky.

„Zmlkňte...“ Křik dívek nabírá na hlasitosti, na druhé straně zástěny je stále větší zmatek a mně je čím dál tím jasnější, jak ubohá tahle scéna je. Dosah naší situace je zároveň bezvýznamný i nedozírný. Salonek je skleněná koule velká jen pár metrů krychlových, která se vznáší uprostřed nekonečného vzduchoprázdna vesmíru a v níž se odehrává zmenšená hra na život.

Jsmo křehcí jako mýdlová bublina.

„Zmlkňte!“ Zakřičím tak nahlas, že mě už ostatní musejí poslechnout. A podívat se na mě.

Cítím na sobě jak pohledy očí zalitých slzami, tak pohledy plné zlosti a touhy po krvi.

„Na Zemi, padesát pět milionů kilometrů od *Cupida*, sedí Serena a ta její skupinka psychopatů a sledují nás,“ vysvětluji polohlasem a trochu zajíkávě. Kývnu směrem k satelitu umístěnému na Salonku a pokračuji: „Vzhledem ke zpoždění komunikace se o všem dozvědí tři minuty po tom, co se to stane. Uvidí, že se urážíme a pereme. Uvidí naše slzy. Z představy, jak se té ježibabě na tom jejím botoxovém obličejí rozlévá úsměv, je mi na zvracení.“ Zhluboka se nadechnu. Nikdo nevydává ani hlásku – mlčí dokonce i Alexej. „Navrhla nám výměnný obchod a čeká na odpověď. Představovala si, že rozhodnu za celou posádku *Cupida*, ale to jsem odmítla. Chcete vědět, co jsem jí odpověděla, než jsem vpustila ostatní dívky do Salonku a vynutila si, abychom znovu mohly komunikovat s druhou stranou zástěny?“

Zběsilý tlukot srdce mě přenáší zpět do školních let. Vždy, když jsem byla vyvolaná k tabuli, jsem se děsila představy, že někdo i přes oblečení uvidí má záda.

„Řekla jsem Sereně, že ona je *sama*, zatímco nás je *dvanáct*. Tvrdila jsem, že je v tom naše síla. Prosím vás, nedělejte z toho

slabinu. Musíme se rozhodnout všichni společně. Nevybíráme z milionu možností, ve skutečnosti máme jen dvě. Buď uděláme to, co chce Serena: poletíme na Mars a budeme mít devět měsíců na to, abychom se pokusili opravit základnu, aniž bychom cokoliv prozradili divákům. To by vyžadovalo zatraceně dobré herecké výkony... Nebo zůstaneme na palubě *Cupida* a vydáme se zpět. Sice celému světu odhalíme, jaká Serena doopravdy je, ale taky zemřeme hlady, žízní a na nedostatek kyslíku ještě předtím, než doletíme zpátky na Zemi.“

Je to zvláštní, ale kvůli těm jedenácti upřeným pohledům si připadám pod mnohem větším tlakem než těch posledních pět měsíců, kdy mě čtyřicet hodin denně sledovaly miliardy neznámých diváků. Čím to je? Vysvětlení je vlastně jednoduché – na těchto jedenácti lidech mi záleží a bojím se, že je ztratím.

„Netuším, jestli máme šanci na úspěch. Nevím, jak by se nám mohlo podařit přežít na Marsu, kdybychom se rozhodli doletět až tam, ani jak dlouho by trvalo, než bychom zemřeli na cestě zpět na Zemi,“ pokračuji. „Nejsem si vlastně jistá ničím. Víím jen jedno: je nás dvanáct. V sázce je dvanáct životů. Navrhuji, abychom hlasovali.“

3. PROTIPOHLED

PROTIATOMOVÝ KRYT, ZÁKLADNA NA MYSU CANAVERAL

SOBOTA 9. PROSINCE, 12:52

Na Zemi, padesát pět milionů kilometrů od *Cupida*, sedí *Serena* a ta její skupinka psychopatů a sledují nás.“

V potmělém bunkru sedí šest organizátorů programu *Genesis*. Na obrazovce před nimi se objevuje zvětšený záběr na pihovatou tvář *Léonor*. „Vzhledem ke zpoždění komunikace se o všem dozvědí tři minuty po tom, co se to stane. Uvidí, že se urážíme a pereme. Uvidí naše slzy.“ Opravdu, od

chvíle, kdy Léonor pronesla tato slova, uběhly tři minuty. Tak dlouho trvalo laserovému systému komunikace přenést signál z *Cupida* na Zemi, až k šesti posluchačům zavázaným slibem mlčenlivosti.

Ve světle vycházejícím z obrazovky vypadají jejich tváře bledě a prázdně. Instruktor inženýrství Geronimo Blackbull si nervózně omotává prameny načerno nabarvených vlasů na ošperkované prsty. Odette Stuart-Smith, instruktorka planetologie, svírá křížek pověšený na krku a drmolí modlitby. Znepokojivě vyhlížejícímu instruktorovi biologie Archibaldu Dragoviči se nedaří skrýt obličejové tiky. Naopak lékař Arthur Montgomery má tak kamenný výraz, že jeho ústa pod šedým knírem vypadají jako sešitá.

Technický ředitel programu Gordon Lock přejíždí pohledem kolegy rozesazené kolem stolu a utírá si zpoceně čelo.

„Z představy, jak se té ježibabě na tom jejím botoxovém obličejí rozlévá úsměv, je mi na zvracení.“ Realita ale neodpovídá tomu, co si představovala Léonor. Žena v zeleném kostýmku usazená před obrazovkou se neusmívá, její tvář pod dokonale zarovnaným platinovým mikádem je maskou chladného soustředění. Celým tělem je natočená k obrazovce, čelem k dívce, které se podle původního plánu měla bez sebemenší námahy zbavit bezprostředně po přistání na Marsu. Vesmírný let měl být jen taková formalita, o úspěchu plánu ani na vteřinu nezapochybovala.

Právě tato dvanáctičlenná skupinka jí teď ale stojí v cestě k nekonečnému bohatství a absolutní vládě, odměně za celý život plný lži a manipulace – totiž k postu viceprezidentky Spojených států amerických, který jí slíbila společnost Atlas Capital.

„Co když ten obchod odmítnou?“ ozve se Gordon Lock. „Co jestli se rozhodnou neletět na Mars, ale vrátit se zpět na Zemi a odhalit pravdu o případu Noé? Doplatil bych na to já, jsem podepsaný na titulní straně!“ Obrovskými rukama se zděšeně

chytá za hlavu a pokračuje vysokým hlasem, který se vůbec nehodí k jeho rozložitému tělu: „Vůbec jsem si od Atlasu neměl brát ty peníze za zničení toho dokumentu. Měl jsem celý případ zveřejnit, i když by to znamenalo zrušení programu a konec pokusů o osídlení Marsu. Prostě bych odešel do předčasného důchodu a nedostal tak velkou sumu. Nechápu, jak jsem se do takové situace mohl dostat zrovna já, bývalý zaměstnanec NASA a vážený vědec... Nechci skončit na doživotí ve vězení... Mám rodinu, ženu a děti...“

„Přestaňte fňukat!“ přeruší ho Serena nemilosrdně. „Jako bych znovu poslouchala nářky toho ubožáka Rodrigueze. Jak sám víte, sebelítost ho nezachránila. Také váš strach z vězení je dost naivní. Přemýšlejte trochu: pokud dojde ke zveřejnění případu Noé, ručím vám za to, že budeme mít brzy na krku i vraždy Rubena a Shermana, nemluvě o soutěžících. O vězení si můžeme nechat zdát, nás šest by čekal trest smrti za mnohonásobnou vraždu.“ Bunkrem zaznívá rozrušený šepot. Výkonná producentka na sobě ale jako vždy nenechá znát žádnou emoci. „Taková ironie! Náš osud závisí na těch dvanácti zbytečných existencích, které jsou odpadem společnosti. Oni přitom měli jen odehrát svou roli, udělat pořádnou show a pak zemřít, aniž by předem věděli, co je čeká – podobně jako ta havěť z případu Noé. Ale ti paraziti na všechno přišli. Kdo by to byl čekal? A teď se nám snaží zabránit v tom, abychom se jich jednoduše zbavili. Fascinující...“

Gordon Lock ze sebe vyrazí se směsicí šoku a znechucení: „Jak můžete být tak klidná? To není lidsky možné... Jste robot, jako ti androidi, které používá Atlas ke komunikaci...“

„Android? Ne. Jsem jen prozíravá a taky realistka. Prozdím vám něco, čím vás možná trochu uklidním – Atlas mi na začátku programu dal k dispozici soukromé letadlo. Stojí připravené přímo nad námi, na přistávací dráze mysu Canaveral. Pokud by opravdu mělo dojít k nejhoršímu, můžeme ještě stále uprchnout do ciziny, do nějaké země, kde by nás za pořádný

úplatek byli ochotní přijmout. Teď ale připravím krátkou tiskovou zprávu, abychom něčím zabavili diváky.“ S těmito slovy otevírá na obrazovce dotykovou klávesnici. „O kontakt s veřejností se budu muset postarat sama. Kvůli Shermanově selhání jsme přišli o specialistu na komunikaci.“

4. MIMO ZÁBĚR

*VILA MCBEE, LONG ISLAND, STÁT NEW YORK
SOBOTA 9. PROSINCE, 12:53*

Na okraji postele se saténovým povlečením sedí dívka. Na sobě má šedé krajkové šaty s dlouhými rukávy. Jemný vzor na látce se ztrácí pod zvlněnými prameny bělostných vlasů. Na stěně naproti posteli se mezi dvěma impresionistickými obrazy nachází velká obrazovka. Na černém pozadí se postupně objevují bílá písmena, tak rychle, jak je na klávesnici vyťukává neviditelná ruka.

VÁŽENÍ DIVÁCI, VÁŽENÉ DIVAČKY, HOVOŘÍ K VÁM SERENA MCBEE. CHÁPU VAŠE ZNEPOKOJENÍ Z PŘERUŠENÉHO VYSÍLÁNÍ, ALE NENÍ DŮVOD K OBAVÁM. CUPIDO I JEHO POSÁDKA JSOU V NAPROSTÉM POŘÁDKU. SOUTĚŽICÍ JEN POTŘEBOVALI STRÁVIT NĚJAKÝ ČAS BEZ KAMER PŘEDTÍM, NEŽ DOJDE K HISTORICKÉMU PŘISTÁNÍ NA MARSU. ZA OKAMŽIK SE NA VAŠE OBRAZOVKY VRÁTÍ, A TO V PLNÉ SÍLE. VŠE JEŠTĚ PODROBNĚJI VYSVĚTLÍME. BRZY NA VIDĚNOU NA VAŠÍ OBLÍBENÉ STANICI: KANÁLU GENESIS!

Vykřičníkem prohlášení končí.

Žádná další písmena se neobjevují.

Text zůstává na obrazovce a udržuje miliardy diváků v napětí – dívku usazenou na posteli více než kohokoliv jiného.

„Maminko...“, hlesne Harmony McBee zavřená ve svém velkém pokoji. Ten připomíná spíše přepychovou celu se zamřížovanými okny, za kterými padá prosincový sních.

Nic víc říct nestačí, protože ji vyruší nečekaný hluk. Prudce stočí pohled na dveře.

Ano, odtamtud to zaznělo! A teď to uslyšela znovu!

Někdo rachotí za dveřmi zamčenými na dva západy. Harmony se zvedne z postele, po špičkách k nim přejde po navoskovaných parketách a přiloží na ně tvář. „Jste to vy?“ zašeptá. „Ten mladík, kterého jsem viděla v zahradě?“

„Ano,“ zní tlumená odpověď, „děkuji vám, že jste mě neprozradila...“

„Nesete mi dávkou?“ vpytává se rozechvěle Harmony. „Na to, abyste poslali holuba, je moc velká zima, a tak jste přišel vy, je to tak? Poslali vás s tím, co potřebuji?“

„O jaké dávkou a holubovi to mluvíte? Nerozumím... Asi nejsem ten, na koho čekáte.“

Na dívčině bledé tváři se objeví děsivý výraz – vypadá najednou jako bezduchá maska, ze které číší nevyplnitelná prázdnota a zklamání ze sebe sama a vlastní slabosti. „Tak co tu děláte a kdo vůbec jste?“ vykřikne Harmony a zhroutí se na zem. „Fantom, který se mi přišel vysmívat? Halucinace, abstinenční příznak? Nebo jen hloupý průvan...“

„Prosím vás, nekřičte!“ žadoní hlas na druhé straně dveří. „Nejsem průvan. Vejdou dovnitř a promluvíme si. Všechno vám vysvětlím.“

Neznámý bere za kliku, ta se ale zasekne. Zkouší to znovu. Stejný výsledek.

„Jste pod zámkem?“ šeptá hlas. „Proč? Kdo jste?“

Harmony přelétne přes tvář stín. Svráští téměř bezbarvé obočí, jako by pro ni tato naprosto jednoduchá a očekávatelná otázka představovala naprostou záhadu: *kdo jste?*

„Sám jste to řekl, fantome...“, odpovídá nakonec téměř neslyšně. „Jsem ta, která musí být pod zámkem... Uvězněná...“

Moc křehká a zranitelná... Aspoň podle mé matky, Sereny McBee.“

Po jejích slovech následuje několikavteřinové ticho.

„Sereny McBee?“ opakuje po ní mladíkův hlas z druhé strany dveří. „Ale Serena nemá dceru!“

„Má, jednu. Už osmnáct let.“

„Kdo je váš otec?“

„Nemám tušení.“

Další ticho.

Potom překotné hlášení: „Slyším někoho jít nahoru po schodech! Musím se rychle schovat.“

„Ne, neodcházejte, fantome!“ vykřikne Harmony a přitiskne své drobné tělo na dveře.

„Vrátím se, slibuji. A osvobodím vás. Pokud budete chtít a řeknete mi jak.“

Harmony drmolí co nejrychleji odpověď, aniž by se pořádně nadechovala: „Majordomus Balthazar má všechny klíče od vily v zásuvce ve své kanceláři v přízemí na kraji pravého křídla. Slyšíte mě?“

5. Z PRVNÍ RUKY

T + 159 DNÍ, 23 HOD 24 MIN

[23. TÝDEN]

„Čítali jste to?“ vykřikne Liz.

„Ano, všichni jsme to zaznamenali, ten zvláštní pocit vzduchoprázdna, který konečně utnul bouřlivou debatu mezi oběma polovinami Salonku.“

„Možná došlo k nějaké poruše?“ navrhuje Fangfang.

„Ne, to není porucha,“ odpovídá Kelly, „motory se zastavily, protože jsme u cíle. *Cupido* se dostalo na oběžnou dráhu Phobosu.“

Slova naší specialistky na navigaci dávají smysl.

Neslyšíme jaderný pohon ani zpětné brzdné motory. Jemné vrčení, kterým nás loď posledních pět měsíců ukolébávala, je pryč a nahradilo ho neproniknutelné ticho vesmíru. Už se nesnažíme přiblížit Phobosu, jsme v jeho stopě a skrz skleněné stěny Salonku ho vidíme jasněji než kdy dříve. Připomíná podivně nafouklou a zdeformovanou kometu, která nás za sebou táhne jako svůj ohon. Takto zblízka je jeho nepravidelný povrch plný kráterů ještě obludnější.

V jedné z prohlubní stojí kovová věžička. „Co to je?“ zeptá se ustrašeně Kris.

„Hlavní komunikační anténa na Phobosu. Nainstalovaly ji tam předešlé bezpilotní mise,“ odpoví jí vážným tónem Safia. „Na oběžné dráze Marsu jsou další satelity, pomocí nichž hlavní anténa zachycuje rádiové vlny ze základny New Eden a převádí je na laserové paprsky, aby je mohla rychlostí světla odeslat vesmírem.“ Drobná Indka ukazuje směrem k Marsu. Obří rudá planeta jako by nás do sebe chtěla vtáhnout. „Pokud se rozhodneme doletět až na základnu, bude po zbytek našeho života veškerá komunikace se Zemí, stejně jako odesílání záběrů na kanál Genesis, probíhat přes Phobos.“

„Musíme něco udělat!“ zakřičí v záchvatu paniky Fangfang. „Rychle! Dřív než nás uvězní gravitační pole planety!“

„V této vzdálenosti nám nic nehrozí,“ odpoví jí Kelly. „*Cu-pido* ani dál nepoletí. Ti z nás, kdo se rozhodnou pokračovat na Mars, se tam dostanou v kapslích, jak všichni víme z protokolu. Ale mě se to rozhodně týkat nebude. Hlasuji pro návrat.“

Kelly je první, kdo hlasuje, a její slova mi zní jako výstřel ze zbraně. Přesně to totiž její volba znamená – cesta zpět na Zemi je poprava, rozsudek smrti.

„To myslíš vážně?“ zeptá se jí Fangfang.

Kanaďanka přikývne. Dlouhé odbarvené vlasy jí poletují kolem panenkovské tváře. „Nikdy jsem nic nemyslela vážněji. Celý život bylo se mnou a mou rodinou zacházeno jako s odpadem

společnosti. Už stačilo. Mé drogově závislé bratry celý život využívali dealeri, slušní lidé jimi opovrhovali a policie s nimi bezdůvodně vyvolávala konflikty. Rozhodla jsem se odletět na Mars proto, aby se mohli dívat na nebe a myslet na svou malou sestřičku. Aby poprvé v životě cítili hrdost. Nakonec ale nemají být na co pyšní! Připadám si jako laboratorní myš na Marsu. Nic potupnějšího už ani neexistuje! Jediné, na čem mi teď záleží, je pomsta. Všichni zemřeme, ať už na Marsu, nebo na palubě *Cupida*. Ale na Marsu může smrt přijít v jakémkoliv okamžiku. Ano, možná se nám podaří přežít o několik dní, možná i měsíců déle. Ale mít neustále strach z toho, že Serena zruší natlakování základny... Tomu neříkám život. Vy ano? Na *Cupidu* si aspoň budeme moct spočítat, jak dlouho nám vydrží zásoby. A ten čas můžeme využít k tomu, abychom zničili tu potvoru Serenu.“

Z druhé strany skleněné zástěny se ozývá Samson: „Osmdesát tři dní.“ V rukou drží tablet a záře z displeje se odráží v jeho smaragdových očích. Jako specialista na biologii má přístup k údajům o vybavení nutném k přežití. „Obě části *Cupida* mají sdílený systém recyklace,“ vysvětluje, „ten část odpadní vody přemění na pitnou, z druhé poloviny pak pomocí elektrolýzy získá kyslík. Pokud tímto způsobem maximálně využijeme každou kapku moči a nebudeme se vůbec hýbat, abychom zabránili ztrátám vody kvůli pocení, získáme přinejlepším tisíc litrů vody a stejné množství kyslíku. K přežití je potřeba nejméně litr vody denně. Pokud tedy vydělíme tisíc dvanácti, získáme číslo osmdesát tři. Bude trvat osmdesát tři dní, než zemřeme žízní... O trošku méně, pokud do toho započítáme i psy.“ Po těch slovech se Warden přitiskne k Samsonově noze.

„To je nesmysl!“ vykřikne Alexej. V místě, kde ho udeřil Mozart, se mu na čelisti objevila modřina. „Máme ti věřit, že bychom přežili třiaosmdesát dní bez jídla? Rád bych ti připomněl, že jsme skoro bez zásob, a vzduch a voda nás rozhodně nezasytí... Pokud se rozhodneme pro návrat, budeme

muset obětovat psy, abychom se zbavili nadbytečných hladových krků. Nejdřív sníme jejich konzervy a potom si připravíme steaky z psiho masa.“ Alexej teď očima přejíždí nás všechny. „Tohle chcete,“ ptá se, „abychom snědli psy předtím, než začneme pojídat jeden druhého? Aby se z nás stali podlidé, zdeformované bezpáteční organismy? Protože jestli jste poslouchali Samsona, je vám jasné, že posilování a fyzická aktivita, kterou bychom bojovali proti stavu beztíže, nepřipadá v úvahu. Já tak rozhodně dopadnout nechci!“ S těmito slovy si odplivne a sliny s krví ve vzduchu před ním vytvoří podivný načervenalý geometrický obrazec. „V Moskvě jsem dostal tolik ran, že už je nespočítám, krev už jsem v puse cítil mockrát. Tolik jsem toho musel obětovat... Jedné věci jsem se ale nikdy nevzdal, ať mě bili sebevíc: své cti! Chci stanout na Marsu. S mojí Kris po boku!“

Ledovým pohledem se zastaví na nebeské modři očí mé kamarádky: „Řekni jim to, Kris. Řekni, že půjdeš se mnou. Jinak se jeden druhého nikdy nedotkneme, nikdy se nepolíbíme. A já ti nebudu moct navléct na prst tohle...“ Ukazuje na prsten, jenž má zavěšený na řetízku kolem krku a který Kris slíbil před třemi měsíci, když se zasnoubili.

„Ano,“ šeptá Kris a neuhýbá pohledem. „Půjdu. Z lásky k tobě...“

„Děkuji ti, andílku.“

„Mám ale dvě podmínky. I ty mi musíš na oplátku něco slíbit – a taky se omluvit.“

Alexej beze slova přikývne, ale v očích se mu blýská.

„Musíš mi slíbit, že se budeš spolu se mnou řídit výsledkem hlasování,“ pokračuje Kris, „pokud bude většina pro návrat, poletíme také.“

„Proč se nemůžeme rozdělit na dvě skupiny?“

„Vážně věříš, že by to Serena dovolila? Že by nechala část z nás přistát na Marsu a zbytek letět zpět na Zemi s vědomím, že jakmile dojde k obnovení vysílání, bude prozrazena? Musíme

se rozhodnout jako celek, nemáme jinou možnost. Musíme svůj osud vložit do rukou zbytku skupiny a Boha. Slib mi to.“

„Slibuji. A ta omluva? Říkala jsi, že se mám za něco omluvit?“

„Prosím, omluv se Léonor. Její jizva není od žádné nemoci. Je to popálenina. Není nakažlivá.“

Cítím, že se pozornost zase obrací na mě, a je mi z toho úzko. Beru Kris za ruku: „Nech to být...“

Ale to už na mě promlouvá Alexej: „Odpust' mi, Léo,“ mumlá se sklopeným pohledem, „nemyslel jsem to tak. Byl jsem naštvaný, neovládl jsem se. Omlouvám se.“

„Odpuštěno,“ přejdu situaci mávnutím ruky a doufám, že se tak zbavím i upřených pohledů. „Měli bychom pokračovat v hlasování, máme málo času.“

V hlavě mi naskakuje počítadlo se skóre. Předpokládám, že ostatní jsou na tom podobně. Jeden hlas pro *spravedlnost* – zůstat na palubě. Dva hlasy pro *naději* – přistát.

„Já hlasuji pro návrat!“ vykřikne Safia. Její tvář zůstává bleďá, ale černé oči září odhodláním: „Vážně si myslíte, že nám Serena nabízí férový obchod? Karmafone po ní pojmenoval nabídku pro nové předplatitele – *Serenity*, to znamená klid a mír. Případá mi to jako dost nepovedený pokus o vtip. Nebo nám snad Serena zaručí pokrytí sítí, transparentní účtování a bezplatnou technickou podporu čtyřiaadvacet hodin denně? Proberte se! Všichni víme, že při první příležitosti zmáčkne tlačítko na zrušení natlakování! Vždyť dokud jsme tady na palubě, máme příležitost povědět světu o tom, co se nám stalo. Pokud tu šanci nevyužijeme, možná další nedostaneme. Ti mizerové nás obětují pro peníze. Serena McBee, ta Serena, která kandiduje na viceprezidentku Spojených států, úmyslně poslala dvanáct dospívajících na smrt. A my máme mlčet? Já tedy rozhodně ne. Nejde totiž jen o nás, rozumíte?“

S každým nádechem se Indce rozšiřují nosní dírky ozdobené zlatým kroužkem. Nechce se mi věřit, že je z nás nejmladší. Její odhodlání je neuvěřitelné a přitom 2. února oslaví teprve

osmnácté narozeniny. Životní zkušenosti v ní ale posílily touhu po spravedlnosti. Odmítnutý snoubenec ji v Indii poleptal kyselinou a vlastní rodiče se jí kvůli tomu zřekli.

Safia pokračuje bez sebemenší nejistoty v hlase a každé slovo zní až bolestně pravdivě: „Poslouchejte. Jsme sirotci a vyvrhelové. Mysleli jsme si, že díky programu Genesis získáme druhou šanci. Že nám konečně nabízejí spravedlnost. Víím, že je nepříjemné si to připustit, ale hrozivě jsme se spletli. A to není vše. Schyluje se k ještě většímu, přímo obludnému bezpráví. Obětí nebude dvanáct, budou jich miliony... Ta zmije Serena má být zvolená do funkce viceprezidentky Spojených států. Představte si svět, ve kterém je u moci někdo, jako je ona! Tomu musíme zabránit. Máme k tomu prostředky. Je to naše povinnost. Kdo souhlasí?“

Z druhé strany zástěny Safii pozoruje Samson a v očích se mu zračí obdiv. Naznačí několik gest rukou, aniž by z ní spustil oči. Ona s vážným výrazem přikývne. Co to bylo? Nějaký druh znakové řeči? Otázku ale nestihnu položit.

„Přidávám se k Safii,“ oznámí všem Samson. „Hlasuji pro návrat.“

Rovnováha je narušena: máme tři hlasy pro spravedlnost, dva pro naději.

Liz a Fangfang se najednou od Safie odtáhnou, jako by byl její názor nakažlivý.

„Já nevím... Hlasovat pro návrat?“ váhá Liz. „Už si nejsem jistá ničím. Tolik jsem si od toho slibovala! Představovala jsem si, jak se v baletních piškotech projdu po písčitém povrchu Marsu... Jak v té atmosféře při každém skoku vyletím dva metry vysoko... Chtěla jsem se navždy proslavit, být vesmírnou primabalerínou...“ Liz má rozšířené zorničky a za nepřítomným pohledem jako by si promítala sen, kterého se nechce vzdát.

„Ještě je čas,“ ožije najednou, „ještě se můžu podepsat na nebeskou klenbu. Pro tanečníky není důležité, kolik představení odtančili, ale jestli se jim podařilo alespoň v jednom udělat

něco, co nedokázal nikdo před nimi. I kdybych měla zemřít už zítra, chci, aby si mě svět pamatoval jako velkou umělkyni, ne jako ubohou oběť uvězněnou až do posledního okamžiku v plechovce někde uprostřed vesmíru. Chci si naposledy zatančit. Zasloužím si to. Hlasuji pro Mars!“

Liz se vydá směrem ke Kris, která se tiskne ke skleněné zástěně v místě, kde je Alexej. Kelly a Samson se zase připojili k Safii, čímž vznikly dvě skupinky. Hlasovala už polovina posádky a počty jsou opět vyrovnané – tři hlasy na každé straně.

„Co ty, Fangfang?“ zeptá se Safia. „Jak se rozhodneš?“

Singapuřanka si nervózně poupraví hranaté brýle. „Potřebuji nasbírat víc údajů,“ odpoví koktavě. „Nedokážu se rozhodovat jen tak, na základě emocí. Nejsem na to zvyklá. Dokonce i před odesláním přihlášky do programu Genesis jsem analyzovala všechny technické parametry mise a rozhodující faktory výběrového řízení.“

„No vidíš, a skočila jsi jim na to stejně jako já, a to jsem svou přihlášku podepsala bez přemýšlení,“ usadí ji nemilosrdně Kelly.

Fangfang ji ale neposlouchá.

„Můžu se ještě podívat na ten telefon?“ požádá mě.

Podám jí ho.

Prochází stránku po stránce zprávu z případu Noé. Oči jí přejíždí po řádcích jako kyvadlo metronomu nastaveného na nejvyšší tempo. Vší silou se upíná k rozumu, který ji zatím nikdy nezklamal. Přece jen je to nejchytřejší členka posádky, specialistka na planetologii s doktorátem z matematiky.

Najednou mi dojde, že každý z nás má své „záchranné lano“, nějakou věc, které se může zachytit, když se vše kolem hroutí, a která dodává jeho životu smysl.

Pro Fangfang je to rozum.

Pro Liz sláva.

Safia a Samson se snaží splnit pomyslný závazek.

Alexej má čest.

Kris lásku.

Kelly pomstu.

Co ale pomůže v rozhodování mně?

Převáží nenávisť k Sereně (kterou bych nejraději zavraždila), nebo touha dotknout se Marcusovy kůže?

„Něco jsem našla!“ vykřikne Fangfang a mává telefonem.

Dívky se přiblíží, aby lépe viděly, a chlapci se přitisknou k zástěně. Na obrazovce je vidět graf se třemi křivkami, které neustále rostou, až se náhle v jednom bodě všechny zlomí a začnou prudce klesat na nulu.

„Myslím, že jsem našla něco velmi zajímavého,“ říká Fangfang. „Podívejte, je tu znázorněno, jak dlouho přežila zvířata v sedmé buňce.“ Znovu si upraví brýle, jako vždy, když je znepokojená, a zastrčí si za ucho pramen hedvábných černých vlasů.

Je vidět, že se snaží ovládnout nejistotu v hlase a předvést své učitelské schopnosti, aby působila jako správná specialista na planetologii, když je navíc nejstarší z posádky. „Každá křivka znázorňuje populaci jednotlivých druhů zvířat, tedy švábů, myši a ještěrek, v průběhu měsíců.“

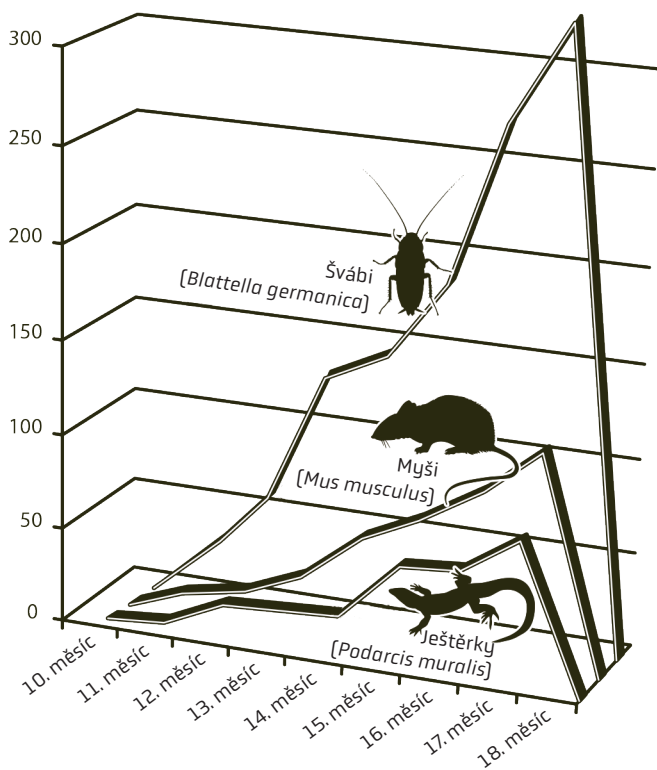
„Proč ten graf začíná desátým měsícem?“ zeptá se Kris. „Trvalo snad deset měsíců, než se zvířata dostala na Mars?“

„Ne,“ odpoví jí Fangfang. „Učili jsme se přece, že na Marsu plyne čas jinak. Místo dnů používáme soly, ty jsou o čtyřicet minut delší než dny. Rok tam má dvacet čtyři měsíců místo dvanácti. Podle grafu dorazila zvířata na Mars v desátém měsíci,“ nervózně se podívá na obří rudou planetu, které trvá oběhnout kolem Slunce dvakrát déle než Zemi, „a zemřela v osmnáctém měsíci.“

„Až sem to všichni chápeme,“ skočí jí do řeči Kelly. „Od začátku víme, že zvířata zemřela devět měsíců po přistání, a je jedno, jestli to počítáme podle Země, nebo Marsu. Je ironické, že stejně dlouho trvá i těhotenství!“

„Vůbec tomu nerozumíš,“ neudrží se Fangfang. „Osmnáctý měsíc není jen tak ledajaký měsíc! Mars je tehdy v perihéliu!“

PŘÍPAD NOÉ / ŽIVOT V 7. BUŇCE

„Peri...co?“

„V bodě, ve kterém je nejbližší Slunci.“ Singapurčanka se při vysvětlování rozzáří oči. Jev nikdy na vlastní oči neviděla, strávila ale takovou dobu jeho studiem, že se jí o něm muselo nescetněkrát i zdát. „V okamžik přechodu perihéliem dojde na planetě ke zvýšení teploty a ohřátý vzduch se úplně zblázní – vítr dosahuje pro nás nepředstavitelných rychlostí a rozfouká miliony tun prachových částic. Ty pak pokryjí Mars neprůhledným červeným pláštěm... V osmnáctém měsíci dochází na Marsu každý rok k obří prachové bouři!“

Ostatní členové posádky se na sebe tázavě dívají.

Jediný Marcus stále upírá pohled na mě a já se jím cítím úplně pohlcená. Dala bych cokoliv za to, abych věděla, na co právě myslí, co se skrývá za jeho zamračeným čelem.

„Takže ta zvířata zabila obří bouře?“ ozve se nesměle Kris.

„To se ve zprávě nepíše,“ odpoví Fangfang a prochází v telefonu zbylé stránky. „Základna New Eden byla postavena tak, aby bouře vydržela. Podle toho, co tu vidím, fungovalo všechno vybavení v průběhu osmnáctého měsíce i po něm tak, jak má. Stále docházelo k čerpání vody ze zmrzlého podloží, oksyličovací zařízení zásobovalo základnu a rostliny ve skleníku rostly. Není tu žádný záznam o závadách. Ale počkat...“ Fangfang pokračuje s očima rozšířenými vzrušením: „Stojí tu, že před více než jedním marsovským rokem došlo k přerušení kontaktu se základnou. Je tu datum *sol 511, 18. měsíc, mezi 22:27 a 23:29*. To je těsně předtím, než křivky grafu spadly na nulu!“

„Co to znamená? Že došlo k přerušení kontaktu?“ zeptá se Samson z druhé strany zástěny.

„Podle autorů zprávy přerušila předposlední obří bouře na okamžik přenos signálu mezi Marsem a Zemí. Chvilí trvalo, než se systém obnovil...“ Fangfang se zhluboka nadechne a dodá: „Ale já si myslím, že nešlo jen o to. K smrti zvířat došlo právě v tuto hodinu, nějak to musí souviset s perihéliem... Mám takové tušení... Byla by to moc velká náhoda.“

Tušení.

To je poprvé, co to slovo od Fangfang slyším. Zrovna ona, vždy tak racionální, se obvykle spoléhá jen na své výpočty a rovnice.

„Který je na Marsu měsíc?“ zeptám se.

„Přesně polovina dvacátého měsíce.“

„To znamená, že nedávno skončila další obří bouře, je to tak? Druhá od smrti zvířat.“

„S největší pravděpodobností...“ Fangfang se pohledem vrátí k povrchu Marsu, dokonale viditelnému za skleněnou stěnou Salonku. Slunce osvětluje rudý povrch planety s kaňony, vyvýšeninami a krátery. V dohledu není jediný mrak.

„Obloha je úplně jasná,“ poznamená Safia. „Člověku se nechce věřit, že se tamtudy nedávno prohnal ničivý uragán...“

„Obří prachová bouře se každé léto liší,“ odpoví Fangfang nejistě. „Někdy zasáhne celou planetu, jindy jen část. Může trvat několik měsíců, nebo ji větry rozptýlí po několika dnech, což byl asi případ letošní bouře... Ale abychom si mohli být jistí, museli bychom mít přístup k archivu s meteorologickými záznamy na mysu Canaveral.“

Alexej naši specialistku na planetologii přerušit hlasitým tlesknutím. „Zapomeňme na nějaké archivy! Na minulosti nezáleží, důležitá je budoucnost, a ta se zdá být lepší, než jsme původně mysleli. Podívejte!“ Vydechne horký vzduch na skleněnou zástěnu a do vzniklého zamlženého kolečka nakreslí ukazováčkem linku. „Zvířata zahynula dlouho před našim příletem během obří prachové bouře,“ řekne a zanese na linku bod s číslem jedna. Píše zrcadlově, abychom jeho graf viděly z naší strany Salonku.

„Podle Fangfang právě odezněla další obří prachová bouře, čtyřadvacet měsíců po té první,“ pokračuje a přidá bod s číslem dva. Doplní ještě křížek značící přilet *Cupida* na oběžnou dráhu Marsu. „A tady jsme my, o další dva měsíce později.“

„To znamená, že do další bouře zbývá dvaadvacet měsíců,“ dodá a vyznačí bod tři. „Dvacet dva měsíců! A to jsme si mysleli, že jich budeme mít jen devět! O důvod víc přistát na Marsu a zkusit štěstí!“

Odlepí rozzářené oči od časové osy a rozhledne se kolem sebe. Jeho nadšení ale rychle opadá: na obou stranách zástěny se setkává s tichem.

„Devět měsíců nebo dvaadvacet, jaký je v tom rozdíl?“ odpoví nakonec rozmrzele Kenji. Ve stínu kapuce vypadá jako přízrak a pohled upírá do prázdna. „Nemáme tušení, co se s těmi zvířaty stalo. Žádný záznam o chybě ani sebemenší stopu. Pokud se rozhodneme přistát na Marsu, čekají nás měsíce plné hrůzy. Stojím si za svým rozhodnutím, hlasuji pro návrat. Raději se smrti postavím čelem.“

V Kenjiho hlase zaznívá zvláštní klid a odevzdání. Víc než to: je to úleva. Jako by jistota blížícího se konce paradoxně tlumila úzkost, které se mu celý život nedaří zbavit.

Já si ale rozhodně uklidněná nepřipadám, právě naopak. Rovnováha je opět narušená. Hlasování opět vychází ve prospěch návratu, tedy utrpení uprostřed vesmíru, cesty ve dvou oddělených částech lodi. Cítím, jak se mi při té myšlence stahuje žaludek, jako by mi někdo vysával vnitřnosti. Znamená

to snad, že už jsem se v hloubi duše rozhodla pro přistání na Marsu?

Ne, nejsem si jistá. Stejně znechucení cítím i při pomyšlení na to, že budeme odkázáni Sereně na milost.

Slova se opět ujme Fangfang, která určitě připojí svůj hlas ke Kelly, Safi a Samsonovi: „Hlasuji pro...“

Tao ji ale nenechá domluvit. „Kenji se mýlí!“ vykřikne s rukama přitisknutýma ke sklu. „Na Marsu nás nečeká jen hrůza, ale také úplně nový svět. Jeho studiu jsi věnovala tolik úsilí!“

Fangfang se už nadechuje k odpovědi, ale Tao je zase rychlejší: „Nejsem ani ze setiny tak vzdělaný jako ty, nemám ani desetinu tvé inteligence, Fangfang. Dala jsi mi to najevo po každé, když jsme se viděli v Salonku.“

„Já? Ale vždyť...“

„Pokaždé jsem odcházel zničený, se sebevědomím na bodě mrazu, a kladl jsem si pořád dokola stejnou otázku: co někdo, jako je ona, vidí na klukovi, jako jsem já? Máš doktorát z matematiky. Moje jediné studium byl ten rok inženýrství v Údolí smrti. Jsi přední singapurská studentka, vybrali tě do školy pro nadané. Já jsem neznámý akrobat z cirkusu, ztracený mezi miliony dalších Číňanů, a ani školou života jsem neprošel úspěšně.“

„Školou života?“ opakuje Fangfang. „Myslíš tuhle misi? Ale vždyť to není tvoje chyba, všechny nás podvedli...“

Tao se zhluboka nadechne a vypne hrudník vysportovaný léty akrobacie. „Nemluvím o misi,“ řekne. „Let na Mars není první věc, ve které jsem selhal. Už jsem jednou ztroskotal. Spadl jsem z velké výšky. Během posledního akrobatického čísla se mi nepodařilo včas zachytit hrazdy a na zemi nebylo nic, co by ztlumilo pád. Pro diváky je mnohem atraktivnější, když se čísla provádějí bez záchranné sítě. Zlomil jsem si obě nohy.“

„O čem to mluvíš? Nohy se ti přece dávno musely zahojit, ne? Vždyť i přes kalhoty vidím, jak jsou silné, stejně jako tvé paže, trup a vůbec celé tělo.“

„Nohavice skrývají jen dva nefunkční kusy masa. Tady v Salonku dokážu díky stavu beztlíže předstírat, že ty desítky kilogramů mrtvé váhy neexistují. Dělal jsem to i během našich setkání. Ale jakmile dorazíme na Mars, začnu váhu nohou opět pociťovat. I když nebudou tak těžké jako na Zemi, bude to stačit na to, abych musel být upoután na vozík. Z velkého sportovce se stane nesamostatný stařec... Proměním se jako Popelka s úderem půlnoci.“

Pohledy, které ještě před chvílí směřovaly na mě, se teď upírají na Taovy nohy. To, že se někdo tak velký a svalnatý přirovnal ke křehké osiřelé dívce z pohádky, všechny překvapí a dojme.

„Myslel jsem, že nikdy nenajdu dost odvahy ti to říct,“ dodá Tao šeptem. „Že doletíme až na Mars, aniž bych se ti se svým hendikepem svěřil. Smířil jsem se s myšlenkou, že se o něm dozvíš na poslední chvíli a odsoudíš mě hned dvojnásobně – jako mrzáka a jako lháře. Ale okolnosti mi nakonec dodaly ten chybějící kus odvahy. To Léonor mi šla příkladem a její statečnost mě inspirovala. Díky její popálenině jsem volný.“

Setkáme se s Taem pohledem. Jeho oči jsou plné upřímnosti. A jeho poslední slova mi zní v hlavě.

Díky mé jizvě je volný.

Nikdy bych si nemyslela, že zrovna Salamandra pomůže někoho osvobodit, když mě drží v zajetí celý život.

„Najednou mám pocit, že mě nic netíží, a nulová gravitace s tím tentokrát nemá vůbec nic společného,“ dodá Tao. „Ze života na Marsu už strach nemám, Fangfang, i kdyby měl trvat jen dvacet dva měsíců. Neděsí mě představa, že budu na vozíku. Chci se projet po rudých pláních Marsu a zanechat v písčitém povrchu brázdy. A chci tě sevřít v náručí pažemi, ve kterých mám všechnu sílu... Pokud mě tedy stále chceš, i když nemůžu používat nohy a nebudeme mít dost času na vychování těch osmi dětí, které sis přála.“

Fangfang za hranatými obroučkami brýlí překvapeně pomrkává. Nic z toho, co se právě stalo, nečekala – ani Taovo přiznání, ani emoce, které v ní vyvolalo. Přitom zrovna ona má vše celý život neustále pod kontrolou.

„Osm dětí může počkat...“, odpoví nakonec zajímavě, „ale já už to déle nevydržím. Samozřejmě, že tě pořád chci. Chci tě cítit blízko sebe, líbat tě, dotýkat se tě. Dvacet dva měsíců není dostatečná doba, to máš pravdu. Ale je to čas, během kterého budeme mít příležitost pochopit, proč předposlední obří bouře způsobila smrt těch zvířat. Můžeme se na další takovou bouři připravit. A proto hlasuji pro přistání na Marsu, Tao. Pro život s tebou.“

Kris začíná hlasitě tleskat: „Pět hlasů pro Mars!“ vykřikne, „už jen dva hlasy a budeme mít většinu!“ Obrátí se na mě: „Ty určitě také chceš letět na Mars, že ano, Léo? Se mnou, Alexem, Fangfang a Taem. Vid, že ty a...“ Najednou se zarazí mezi dvěma tlesknutími.

Ty a... kdo?

Neví, koho doplnit.

Nikdo si není jistý, koho si nakonec vyberu. Ani má nejlepší kamarádka. Jak by mohla? Celou tu dobu, co jsme na palubě *Cupida*, volbu odsouvám. Dokonce i poslední týdný jsem se střídavě setkávala s Marcusem a Mozartem, abych si udržela nestrannost. Všechny ostatní jsem tak dokázala přesvědčit o tom, že ještě nejsem rozhodnutá. Vnímala jsem, že k Mozartovi cítím čím dál větší sympatie. Ale pokaždé, když jsem viděla Marcuse, jsem pocítila víc než jen sympatie, a ten pocit se s každou schůzkou prohluboval.

Poprvé je vidím stát vedle sebe. Černé oči vedle šedých. Teď už ani sama před sebou nemůžu popřít, co cítím. Můžu se jen naposledy pokusit vyhnout odpovědi.

„Páry, Listiny srdce, celá ta hra na štěstí už nic neznamená,“ říkám přiškrceným hlasem. „Nezáleží na tom, když víme, co nás čeká na Marsu.“

Už ve chvíli, kdy ta slova vypouštím z úst, mi dochází, jak jsou neupřímná a ubohá. Ostatní to cítí taky, zejména Kris: „Sama víš, že na tom pořád ještě záleží!“ odporuje mi a vrtí hlavou. Z korunky zapletené z copů jako by vycházela zlatavá záře a uvolněné pramínky jí poletují kolem hlavy. „Pro nás a miliardy diváků kanálu Genesis to něco znamená! Serena nás navíc nechá přistát jen pod podmínkou, že hru dohrajeme do konce, jako by se nic nedělo.“

Teď se ozve i Liz: „Kris má pravdu. Pokud se rozhodneme doletět na Mars, budeme muset dodržet pravidla programu, což znamená vytvořit šest párů a zabydlet se v Hnízdečkách lásky na základně New Eden. Diváci si nesmí ničeho všimnout, v jejich očích půjde o dokonale nacvičené baletní představení. Žádné přešlapy ani úskoky, ty by znamenaly smrt. Léo, budeš si muset vybrat...“

Ostatní dívky, které už mají odhlasováno, se kolem mě ro-zestaví do kruhu.

„... zaprvé, jestli chceš na Mars...“

Kruh se uzavírá, nemám kudy uniknout.

„... a zadruhé, s kým.“

6. MIMO ZÁBĚR

VILA MCBEE, LONG ISLAND, STÁT NEW YORK

SOBOTA 9. PROSINCE, 13:05

V zámku se ozve velmi slabé cvaknutí.

Někdo neslyšně vezme za porcelánovou kliku.

Dveře ložnice se pomalu otevřou do prosincového pološera chodby.

Mladík, kterého Harmony viděla v zahradách vily McBee a před chvílí s ní mluvil zpoza dveří, teď stojí přímo před ní. Je oblečený celý v černém a na popruzích batohu a kapuci zimní

bundy mu tají sněhové vločky. Pleť mu vlivem zimy zbledla, rty má popraskané od větru, ale jeho oči za černými obroučkami blyští divoce planou.

„Našel jste klíč,“ šeptá Harmony. „Nejste fantom...“ Stojí na prahu pokoje a třese se. Průvan z chodby proniká šedou krajkou jejích šatů, až jí naskočí husí kůže, ačkoliv má ramena přikrytá šátkem. Téměř bezbarvé vlasy jí povlávají kolem obličeje. Jediným barevným bodem v jejím přízračném vzhledu je zlatavý medailonek, který nosí na krku.

„Ano, našel jsem ho,“ odpoví polohlasem mladík. „Byl tam, kde jste mi řekla, v přízemí, v zásuvce v kanceláři na konci pravého křídla. Dokonce jich tam bylo víc,“ dodá a ukáže jí svazek několika desítek klíčů. „A ne, nejsem fantom. I když mám poslední dobou pocit, že se nacházím v jiné dimenzi, odříznutý od zbytku světa. Ale zrovna vám to asi vysvětlovat nemusím. Sama jste nejlépe střežené tajemství ve Spojených státech amerických... Dcera Sereny McBee. Máte stejnou barvu očí i tvar obličeje, jste jí neuvěřitelně podobná, ale zároveň jste v něčem úplně jiná.“

Harmony se začne třást ještě silněji a objímá si ramena, aby se ochránila před chladem – nebo to dělá z jiného důvodu? Každý vzdálený zvuk z hloubi vily ji viditelně děsí. Prázdný prostor dlouhé chodby rozprostírající se mladíkovi za zády jako by jí způsoboval závrať. „Máte klíče, tak jděte,“ promluví náhle a pomrkává u toho tyrkysovými očima. „Ano, opravdu. Nebo ne, nejprve mi vysvětlete... Ale ne, raději běžte. Nikdy jsem vás tu neviděla. Odejděte.“

„Cože?“

„Odejděte!“

„Ale... Myslel jsem, že chcete utéct.“

„Už ne. Je moc zima. Nemůžu opustit svůj pokoj. Utečte, nikomu nic neřeknu. Ani nevím, jak se jmenujete. Nechci znát vaše jméno. Chci na vás zapomenout.“ Snaží se zavřít dveře, ale mladík je zablokuje nohou.

„Andrew,“ řekne. „Tak teď už ho znáte. A já to vaše, Harmony.“ Zvedne první klíč ze svazku a ukáže jí štítek nadepsaný *POKOJ HARMONY*. „Vím, jak se jmenujete,“ opakuje, „a nezapomenu na vás. Svět se musí dozvědět, že existujete. Voliči musí zjistit, že Serena McBee drží vlastní dceru pod zámkem.“

„Neměla jsem vám říkat, kde jsou ty klíče,“ nařiká Harmony. „Varuji vás, začnu křičet.“

„Prosím, jen si křičte.“

Ale Harmony mlčí.

Její světlá tvář zůstává bez pohybu a pootevřená ústa odhalují křehké, křídově bílé zuby. Bezbarvé vlasy už jí nečechrá průvan z chodby, ale Andrew svým dechem. Přiblíží obličej k jejímu a vpíjí se do ní očima.

„Tam venku to není nic pro mě,“ šeptá nakonec sotva slyšitelně Harmony. „Pokud zůstanu zavřená tady, budu mnohem šťastnější. Maminka mi to slíbila.“

„Mně otec také nasliboval plno věcí a nic z toho nedodržel. Existuje jen jediný způsob, jak zjistit, co na vás čeká: vyjít ven!“ S těmito slovy chytne Andrew Harmony za křehké zápěstí, jemně, aby jí neublížil, ale dost pevně na to, aby ji k sobě přitáhl. Dívka klopýtne přes práh a poprvé v životě tak bez dovolení došlápne na podlahu v chodbě.

Na kratičký okamžik oba ztuhnou. Připomínají pohádkového prince s princeznou, které zaklela zlá královna, a oni teď čekají na vysvobození polibkem z pravé lásky.

Náhle se však na schodišti vedoucím nahoru ozvou kroky.

„To je ten hlídač, kterému jsem se předtím jen tak tak vyhnul,“ vyhrkne Andrew a zavře dveře do ložnice, „rychle! Musíme najít to, kvůli čemu jsem přišel. Kde je Serenina kancelář?“

Je připravený vyrazit do chodby, ale Harmony zůstává stát na místě a upřeně ho pozoruje. „Váš otec...,“ řekne polohlasem. „Mluvil jste o něm v minulém čase.“

„Je mrtvý. Jdeme!“